

„VÍTKU! A DAJ ALENCE PUSU!

Nebo radši dvě! Ale opravdu. Já sa jí optám, šak víš...“ Tak končil snad každý můj telefonický hovor s panem Salčákem a každý odchod ze zkoušky Boršičanů domů.

ZAČÁTKY S BORŠIČANY

Bylo léto 2008, náš mužský pěvecký sbor žil svoje kojenecké začátky (*vznikli jsme 13. 1. 2008, pozn. aut.*) a na právě probíhající zkoušce ve stodole u Libora Zlomka se objevil po boku starosty Bohuša Vávry tichý pán. „Kdo to je?“ „To je pan Vladimír Salčák. Chtěl by tady v Boršicích koupit domek a protože je to muzikant, tak by nám mohl pomoc aj zpívat.“

Sedl si skromně na kraj stolu a jenom se díval. Vlastik Ondra se k němu ale hned obrátil: „Na stole sú noty. Jestli chcete, jedny si veznite a běžte si stúpnut

Vladimír Salčák, druhý zprava, poprvé zpívá s Boršičany a to hned při natáčení jejich první desky. Je pátek 1. srpna 2008 a jsme v Boršicích u Blatnice u Zlomků ve stodole...

Pokud klepnete na fotografii, můžete si prohlédnout další záběry.

mezi chlapy.“ Po pár písničkách Vlastik konstatoval: „Paráda. Zase jeden krásný silný druhý hlas.“ Tak začala pětiletá cesta Vladimíra Salčáka s Boršičany a jeho život v Boršicích u Blatnice.

TATA

Samozřejmě, že chlapi se sboru - muzikanti ze staré gardy dechové hudby Boršičanka - ho znali a okamžitě bylo o čem mluvit. My neznalí jsme se vše dozvídali pomalu a postupně, kdo to vlastně mezi nás

přišel. Když jsem se ptal Boba Vávry, kdo to vlastně je, zamyslel se a řekl: „To je... To je vlastně můj druhý tata!“

KROJ

Byl z nás nejstarší, starší ještě o dva roky než strýc Nožička. Pamatuji, jak v to léto 2008 za mnú chodil a říkal: „Vítku, ale já chcu také ten kroj, co máte vy? Ušila by mně Alenka ty plkavice aj s tú košulú? Baže

Vladimír Salčák, druhý zprava, s Vlastou Grycovou 22. srpna 2008 na Strání.

Pokud klepnete na fotografii, můžete zlédnout video.

ušila. Eště ten samý měsíc na Strání na Štrbákovci, už s nama vystupoval v kroji. Někdy nechápal, co s ním vlastně život dělá. Říkal: „Tak já zarytý dechovkář a na stáří skončím s harmonikú a s cimbálem. Pořád slyším jeho slova: „Chlapi, prosím vás, že mně povíte, kdyby to moje zpívání bylo falešné, že už nemám chodit. Prosím vás, povězte mně to!“

PAN SALČÁK

Postupně jsme z jeho vypravování a psaní poznávali, co je to vlastně za člověka. S ním jsme ve zkouškách procestovali s batohem na zádech celé Československo [klikni zde na UKÁZKY Z VANDRBUCHŮ VLADIMÍRA SALČÁKA](#) a velkou část Evropy. S ním jsme se koupali v zamrzlé Moravě, s ním a s jeho vnučkami jsme hráli profesionální házenou, s ním jsme prolezli celé Železárnny ve Veselí nad Moravou a s ním jsme podnikaly jeho dětské výpravy kolem řeky Moravy ve Veselí nad Moravou. Také jsme přes něj poznali Jožulku Uhra, Slávka Smišovského, Ádu Školku...

Zjistit, že vedle vás sedí člověk, který toto všechno zažil a tváří se jakoby nic, bylo hrozně povzbuzující. Nekonečné debaty s muzikanty ze sboru, jestli tam

měla být nota půlová nebo čtvrtěová, křížek nebo od-
rážka, nás nemuzikanty přivádělo k smíchu. O jedné
notě se dokázali se strýcem Nožičkovým, Staňú Si-
donem, Jožinem Ježkovým a Bobem Vávrovým do-
hadovat donekonečna. Není bez zajímavosti, že ves-
nické oslovení strýcu, si na něj nikdo nedovolil. Pro
všechny zůstal pan Salčák.

HOMEK U HUČÁKU

Jak zapadl do sboru tak zapadl i do obce. Všichni
sousedé dokola byli okamžitě kamarádi a domeček
na horním konci obce jenom vzkvétal. Od té doby
všude říkal, já su Laďa Salčák z Boršic od Hučáku
(velkého splavu – pozn. aut.). Hned první sezonu už
sadil, co se dalo. Zahrádka byla okamžitě plná ze-
leniny. Libor Zlomek mu zasadil vinohrad, ostříhal
stromky, Radek Dula opravil vodu a v dubnu 2009
jsme už na domečku u Hučáku slavili zlatou svatbu
manželů Salčákových. Nejde zapomenout, jak si vy-
vedl babičku (nevěstu) před domek, na hlavu ji nasa-
dil věneček z pampelišek a závoj nahradil záclonou.
Když patnáct chlapů tehdy zazpívalo na Jamách, jak

*Zlatá svatba manželů Salčákových 21. dubna 2009
v domečku u Hučáku v Boršicích u Blatnice.*

**Pokud klepnete na fotografii, zhlédnete
dosud nezveřejněné video z archivu MPS Boršičané.**

se říká této části Boršic, všechno utichlo a poslouchalo. Na dvorku, kde sotva projede kára, se sedělo a zpívalo do noci. Když jsem se ho potom ptal, proč plakal, odpověděl: „Mám nové zuby. Na prd ně sedí a nemožu si s vama pořádně zazpívat.“ A já si myslel, že vzpomíná na ty roky s manželkou. Možná, ale že na ně vzpomínal a líbilo se mu i to, že jsme přišli.

Domeček byl letním sídlem. Na zimu ujížděl do bytu do Veselí. Hned za vraty domku měl své druhé království - počítač.

BLOG PANA SALČÁKA

„Vítku, já už bych bez toho umřel,“ říkával po zjištění, co dokáže počítač a internet. Propadl mu. Přepisoval své písně do notového programu. Nebyla to malá práce. Za život jich složil pro nejrůznější dechové hudby přes sedm set!

A když zjistil, co umí Vlastik s webovými stránkami, stal se blogerem. Ale jakým! Psal a psal, až to Vlastik nestačil dávat na stránky. Někdy mi volal:

Vladimír Salčák v zámeckém parku Buchlovice na Festivalu česneku 30. července 2011

**Pokud klepnete na fotografii,
přenesete se do BLOGU PANA SALČÁKA.**

„Prosím, zkus zavolat Vlastikovi. Já vím, že je učitel a opravuje po nocích diktáty, ale už dva dni má moji povídku a není na stránkách.“ S úsměvem jsem se přimlouval. Na jeho památku je na stránkách Boršičanů vyvěšeno přes dvě stě jeho povídek. Každý týden, přesně v den zkoušky mužského sboru Boršičané, přibývala vždy jedna. Byl šťastný jak malé dítě, že se to celé jmenuje BLOG PANA SALČÁKA.

STÁŘÍ JE BLBEC

Jak byl zručným pisatelem a skladatelem, tak byl ale nekamarád s počítačem a jakékoliv techniky dnešní doby. Výpadek sítě nebo porucha jeho počítače ho přiváděla na pokraj sil. Jeho telefonáty: „Vítku, prosím SOS, SOS, zase to nejde, co mám dělat? Dráček (Martin Dračka, Gaza (Radek Galuška), Kubíček (Jakub Fojtík) už jsem všechny obvolal a nejsou doma. Prosím, co mám dělat, nejde to a nejde, prosím pošli Filípka (Filip Hrabal), mám to rozepsané a né a né to dodělat.“ Když se Filip vrátil z opra-

vy, ptal jsem se, co tomu bylo. Syn jenom s úsměvem řekl: „Ále, vypadlý káblík od myši.“ V takových chvílích pan Salčák vždycky pronesl: „Stáří je blbec!“

ZPÍVALI MUŽÁCI POD KAŠTANY...

K silným zážitkům s panem Salčákem patřilo povídání o všech jeho kamarádech. A že jich bylo. O Jožulkovi Uhrovi básnil celé hodiny. Asi spolu hodně zažili. Když jsme zpívali v Hradčovicích a padesát chlapů spustilo s rukama okolo ramen „Zpívali muži pod kaštany...“ skočil doprostřed, vytáhl mobil, vytočil kamaráda Jožulku a se slovy: „Poslouchaj, to zpíváme tú tvoju, cos nám napsál!“ ho celou písničku nechal doposlouchat.

ZLOM

Zlom nastal v roce 2011. Vsrpnu nám odešel na věčnost strýc Nožička. „Chlapi, chlapi, on byl ještě o dva roky mladší než já.“ A v listopadu Slávek Smišovský. Od té doby už to nebyl on. Nemoc manželky a starost o ni byla na něm stále více znát. A přesto pořád, když bylo potřeba, nahodil kroj a na otočku, jak tomu rád říkal, vyrazil s námi na vystoupení. Naposledy s námi zpíval na I. Burčákových slavnostech v Boršicích u Buchlovic 22. září 2012.

V neděli 14. října 2012 přišel z jeho schránky tento mail: *Dobrý večer, dnes odpoledne jsem odvezl svého tatínka do nemocnice s těžkou mozkovou příhodou.*

Odpovídám tímto textem postupně na všechny emaily v jeho počítači (před časem jsem mu změnil heslo). Maminka bydlí u nás v Uherském Hradišti, je v pořádku, věříme, že taťka bude taky. Více budeme vědět zítřka dopoledne. Pokud mu chcete něco důležitého vyřídít, můžete na tento email. Děkuji.

*S pozdravem Vladimír Salčák ml.
i za maminku, sestru, celou rodinu a přátele*

ROZLOUČENÍ

Až fascinující bylo jeho tvrzení, že až umře, nikdo to nebude vědět, nikdo neutratí za kvítka, za věnce, nebudou hrát muzikanti a nikdo nebude plakat. Možná se mýlil nejen v tom posledním.

Až na jaře přiveze jeho rodina urnu do Boršic u Blatnice, budeme v kroji s muzikou a s písničkou na rtech u toho.

Tož tak, odešel nám kamarád a člověk, na kterého se nezapomíná. Sbohem! A včil idu dat Alence pusu, nebo radši dvě, co když sa dívá...

vzpomínka na **pana Vladimíra Salčáka**
5. 4. 1936 Petrov - 18. 2. 2013 Hrabyně

*za Boršičany
Víta Hrabal a Vlastik Ondra
22.- 23. února 2013*

Boršice u Blatnice
nakreslil primáš Hradišťanu Jaroslav Staněk (1954)